

Franjo Frančič

Dež, dež ...

Mi je včasih rekla moja mama
drek si, ki sem ga posrala,
takrat prej, ko sem bil še na gradu,
zdaj včasih stojim ure in ure na pokopališčih,
zelo pomembno je, da so smeti in voda zraven,
noče in noče umreti, ne vem zakaj,
sem jo imel rad, strašno rad,
tudi, ko me klofutala, ko me je ščipala, ko me je izdala,
sem jo strašno pogrešal, menda že pred svojim rojstvom,
pa je ni bilo na proslavah, pa tako sem se učil pesmi na
pamet, tako sem si želel, da bi bila ponosna name,
ne, kar jokaj je rekla, ko me je sesuvala, vsaj scat ne bo treba,
moja lepa mati, ki je znala šlogati, zrihtati splave, poroke,
ki je govorila sto kilometrov na uro,
sem si rekel, bila je napaka, nesrečna je, prišel bo čas,
spoznala bom, kako strašno rad jo imam,
slišala bo, da znam vse pesmi na pamet, v prvi vrsti bo sedela,
ta pizda zafukana me je lomila naprej in naprej,
dala me je v rejo, dala me u tri pičke materi,
moja lepa mati na Tromostovju, v belih nogavičkah,
taka prasica, da ji ni para, mi je potem le nekoč priznala.

Dež, dež ...

To je bilo že potem, ko je zbolela,
ko sva nekaj krpala, u tri pičke materine sva se trudila,
mimo, ves čas je deževalo,
sploh nisem mogel razumeti,
ker moj oče je bil opica, orangutan,
pozabili so ga zapreti v kletko, zato je blodil okoli,
s črno skorjo vina na ustnicah, s tistim kalnim, praznim pogledom,
znan se je po ure in ure pijan igrati s smrkavim robcem,
vzel me je s sabo, ko je fukal tuje ženske,
tista redka leta, ko smo bili skupaj,
od prvega, do šestega razreda,
ko sem si izmišljal, kako ju bi ubil,
s plinom, s strupom, s sekiro v spanju,
on me je šutiral enkrat na tri mesece,
če ne štejem tiste flaše, ki mi jo je razbil na glavi,
pa to, da je šutiral tudi njo, takrat, ko je bil res zajeban,
samo, sfukalo me je čakanje,
ker nisi nikoli vedel, v kakšnem stanju se vrne,
samo njega se komaj kaj spomnim,
no, mama je leto in pol umirala, vse manjša in manjša je postajala,
ni imela več oči in ust, samo bala pa se ni,
vedela, da bo dobila prvovrstno vstopnico za parter pekla,
samo se ji je jebalo, mogoče pa je tako dobro igrala,
njemu sem obljubil, nekoč, da, da ga bo razčefukal,
pa je bilo še lažje, pozabil sem ga, komaj kdaj pride,
ponavadi v paru z njo,
taka zmešana zafukanca sta,
moj oče in moja mati.

Dež, dež ...

Potem je mama dobivala samo še umetno hrano,
kot mali otrok je bila, spraševala me je po kokoših,
po ženi, po vremenu, po nepomembnih zadevah,
ne vem, je čakala, da ji bom odpustil ali kaj,
sem čakal jaz, samo se je le izdala,
ko je rekla, da ji je žal samo to, da so me zapirali,
tako po par dni so pozabili name,
pil sem svojo scalino ali kaj,
vem samo, da so si more zdaj podobne,
ne morem ven iz avta, ki potone, iz goreče hiše,
čutim zublje, napalm, duši me,
zato vedno vstanem kot vojak, v delcu sekunde,
v teh sesekanih belih nočeh, kadim na dvorišču,
gledam to tujo hišo, ki postaja grobnica,
vidim svojo hči na oknu, lunin obraz imam,
sprašujem se, če sem manj zafukan oče,
v bistvu pa to sploh nisem jaz,
kot da bi ostal v tisti luknji, na gradu,
na nekih točkah kjer ves čas dežuje,
samo sem vedno spil, tri, štiri pijače pred obiskom v bolnici,
ker me je bil najbolj strah kaj naj ji rečem,
ker njej nisem mogel lagati,
ona je bila moja mama, zafukana mama,
ki sem jo imel rad, še zmeraj, za vedno,
ker včasih, ko jo je oče šutiral,
je potem padla na linolej, sem šel po vseh štirih k njej
sem lizal tisto njeno kri,
če kakšen dan, dva je vsa plava sedela skupaj z njim na divanu,
kot da ni nič.

Dež, dež ...

Ko je umrl oče ,sem bil židane volje,
prvič sem videl, kako velik mojster je bil Plečnik,
tisti njegovi kamniti oboki te ponesejo direktno v nebo,
kot je navada za slovenske pravljice, je bila tam še grbasta babica,
cel kup otrok, cel pizdunsko socialni cirkus,
kako lepo, kako poučno,
imel sem že kakšnih šestnajst let,
samo čakal sem, da ujamem pravi trenutek,
da bo oče sesut, dovolj zapit,
da ga gladko razbijem na milijon kosov
odrinil je grbasto babico, da je padla na tla,
opotekel se je, zunaj je bil hud naliv,
z enim šutum v glavo sem ga podrl,
s težkimi škornji sem ga nabil pod rebra,
brcal sem ga v glavo na vso moč,
ni mi bilo dovolj, ko je padel v nezavest sem skočil nanj,
davił sem ga, zagrizel sem v njegov goltanec,
hotel sem mu iztrgati srce, tako žal mi je bilo, da nimam noža,
pritekli so sosedje in me zvezkli proč, on pa je bil mesece v bolnici,
samo, bal sem se ga, vedno in za zmeraj, ker je bil oni strani vrat,
njej pa sem nosil rože, moja lepa zafukana mati,
daj mi tisto moč igre, da se ne bom bal smrti,
skoraj nisem mogel verjeti,
tudi na njenem pogrebu nisem zmogel ene same solze,
ne vem zakaj, morda sem že vedel, da se bo vračala,
vsako deževno noč.

Dež, dež...

Ničesar ne vem o ljudeh, o sreči, o ljubezni,
zelo pozno sem se naučil osnovnih stvari,
kako napišeš pismo, kako ustaviš ogenj napalma,
kako premagaš vročico, tisti bes, nemir, ki se širi v spanec,
potem kasneje, ko sem srečeval ženske,
vedno sem verjel, da so mesene igrače,
nisem jih prizadel namerno, nisem jih mučil načrtno,
niso bile moja senca moje lepe zafukane mame,
pač nisem znal, nisem zmogel,
na kakšen deževen dan sem znal lagati tako dobro, da sem verjel sebi,
izmišljal sem si to ali ono,
kakšne grajske zgodbe, igrati žrtev,
pomembno je bilo le to, da jaz vodim igro,
da ne bom na koncu tisti, ki bo ranjen,
iskal sem sužnjo in nuno v isti osebi,
iskal sem ključarko, ki bo znala odpreti tista vrata,
iskal sem šamanke, ki mi bi čarobno odpoljubile more,
ne na začetku, kopicil sem izmišljotine,
laž na laž, prevaro na prevaro,
iskal sem žrtev,
da ji izpijem vso kri, požgem vso dušo,
da mi bo potem vsaj malo podobna,
rojen v puščavi sem prosil le dežja,
tiste tihe glasbe dežnih kapelj, da bi vsaj za trenutek dva pozabil,
na izgubljeni jutri, na zublje napalma,
in sledili so si polomi, drame, begi, porazi, beda,
in končno samota dežja.

Dež, dež...

Mnogo let kasneje, oče in mama živita v kleti,
balzamirana, lepo ohranjena, ona redno dobiva rože, on vino,
gospa pedagoginja zna vse pesmi na pamet,
počuti se ogoljufano, ona skrbi za hrano, obleko, rože, račune,
ona večkrat reče, da so jo oglodali do kosti,
hči in on, zajedalec,
vse noči hodiš gor in dol, spravil me boš v norišnico,
dvajset uničenih let reče,
zunaj dežne kaplje enakomerno bobnajo v sivino večera,
krivde ni mogoče deliti, parole so iz razprodaj,
on vedno kritičen povzdigne glas, preklinja,
vsi tisti upi o ženski, ki mu odpoljubila more so pozabljena utvara,
zdaj štejejo male vojne, da se zapolni čas,
on se igra z besedami, ona je zelo prijazna do obiskov,
vloge so bile razdeljene že prej,
včasih krpajo, niti igra ni, vajenost, utečenost,
on se je bal tistih prvih mesecev, ko se je rodila hči,
a bila je lunin otrok, nasmejana zlatolaska,
velikokrat jo je opazoval v spanju in se čudil,
njeni lepoti, žarenju, njeni mirnosti,
potem bi ji moral odgovoriti na nekaj vprašanj,
ona je znala kričati, same skrajnosti, da jo bo ubila,
da jo bo ubogala, da sta prava hinavca,
oče in mati v kleti sta se počasi prebujala,
on je postajal zombi, selil se je v preteklost,
ni zmoget živeti v sedanjosti,
potvoril je, popravil, spremenil,
samo dež ga zaziba v melanholijo,
opazuje ogenj v kaminu,
razmišlja kako bo ogenj zajele njegovo truplo,
potem potrka mama na vrata,
prosi ga, če jo pelje s starim ford escortom en krog,
ja, ji reče, samo stari ne bo šel zraven,
mama se samo smeji.

Dež, dež...

Spet je ponavljala, da ji je uničil življenje,
čakam na hči, naenkrat ga je strah,
da sreča najhujše bebce, da jo poškodujejo,
mama se oglašaja bolj poredko, njene besede so vse bolj nore,
oče je izginil, včasih samo njegova velika roka prebije prosojno visečo tančico,
nič lažje ni, nič težje,
ona je zagrenjena, utrujenost materiala si razlaga kot zrelost,
on vse manj preklinja, komaj, da spregovori po nekaj stavkov na dan,
postaja kemični Ali, vsak dan s čikom poseda pod oljko,
čaka na kače, hijene, srebrne lisice, čudi se cvetovom granatnih jabolk,
te krvavo cvetoče bolečine, v dnevnik si zdaj zapisuje samo še številke,
ko pade dvakrat na mesec v hipo, vidi miren obraz smrti,
to so lepi obeti, vsa ta belina tišine,
sedi na bolnišnični postelji in drži mamo za roko,
si prinesel avtomobilčke za sina gospoda primarija? vpraša,
izza temnih oblakov je slišati violine,
hiša brez korenin vse bolj sameva,
pravi, da bo neko noč odšel,
prej preden bo klican,
komaj jih sliši kako ihtijo,
njegova mati, hči, žena
kolikokrat jih je videl kako hodijo za njegovo žaro,
sijoče nasmejani, vsi v belem, potem pa prve dežne kaplje,
ostri robovi sveta bledijo,
pesem dežnih kaplje pozabe.

Dež, dež ...

Nihče ne ve, kaj je odgovornost za praznike,
ko se ti rodi otrok, ti stopiš na čelo vrste,
dež se spreminja v sneg, ki se čudi pravljčni pokrajini,
koliko kurbirske lepote, koliko mrtvih sanj,
koliko blefa prividov, mrtvih ladij, vojn in izdaj,
jutro večera, stavec otrok, prazen pogled in zadnji obrok,
čas nima teže, svet izgublja barve, besede zgrešijo,
hvala za kri, crkni, crkni, ti mali pajac,
dež, dež.

NE KOPIRATI

PR DIOGEN pro kultura magazin

<http://www.diogenpro.com>